

HISSANT LA PLOMA

«...I és que, a l'estiu, no es té temps de res».

La Mediterrània i els bàrbars del nord, pistoles de municipals, uniformat a la construcció, ulleres, Cala Montgó, somni, del temps que es perd parlant d'altres coses de les que s'han de dir, canviar-se abans d'un casament, tabac i pulmó, píndola anticonceptiva, el que costa lllvar-se els matins, i si no...

XERRADES DEL SOLSTICI D'ESTIU

Un escriptor que viu aquí al costat, entre d'altres coses, ha fet un dibuix sobre la Mediterrània i sobre els bàrbars del nord. I vosaltres pregunteu: «Quins bàrbars?» El Nord sempre ha anat més endavant que el Sud. I ell diu: «La civilització ha sorgit i evolucionat al Sud», i sobretot a les vores de la nostra Mediterrània. I si no, què me'n dieu dels fenicis, dels grecs, dels romans, dels àrabs... Per què, tot això que ens explicaven a la classe d'història parlant-nos que l'any 711 els moros ens van conquerir: mentida podrida. Resulta que aquests senyors es van anar establint poc a poc. I no se sap ben bé per què, algú se'ls va tirar a sobre, i fins que no van ser forat i altres coses que ara ens deixem...

I parlant de bàrbars i per parlar del poble, una dé freda. L'altre dia passejant tranquil·lament veig la silueta d'un municipal i vaig pensar: la tranquil·litat corre per aquí. A mesura que m'hi vaig acostant però, em vaig adonar que a la cintura portava penjada una pistola. La meua tranquil·litat es va fondre, per donar pas a l'estranyesa. Al vespre, pensant-hi encara em vaig adonar que ja no tornaria a anar tan tranquil pel poble. I ens preguntem: És que encara no s'ha après la lliçó a qui correspongui, o és que es passen a qui correspongui? Per què, hi haurà algú que s'oblidi del que va passar a Roses fa poc? O no sabem de què parlem?...

De l'uniforme a la uniformitat. Ho expliquem: parlant amb gent ens adonem que en qüestions de construcció, a tot el món, llevat les excepcions de rigor, s'està tendint cap a una excessiva uniformitat i es perden els trets característics i autòctons en favor d'unes formes preestablertes, còmodes, funcionals, pràctiques, i tot allò que es diu en aquests casos. Davant d'una suposada modernitat innovadora (?) se'ns presenta un petit poblet de la costa que diu: «...i les finestres de les cases hauràn de ser pintades de color marró o verd i també blau, a semblança dels ja existents». Quin contrast, no trobeu?

I pel mal d'ulls no hi ha res millor, diuen, que unes ulleres. És clar, però, que cal saber triar bé, perquè és una cosa que s'ha de dur al cim molt de temps. I la verietat és tan ampla com la de personatges que corren pel món: modernes, punks, fantasioses, rockers, intel·lectuals, barroques, sofisticades, graduades, sense graduar, de sol, d'anar a sota l'aigua, i les més rares de totes: les fixes. Com que no n'heu sentit a parlar mai? Serveixen per les

mirades fixes, és clar, però en aquest cas una mirada fixa s'ha d'interpretar com una mirada d'encantament. O de sorpresa.

La sorpresa (encara que no tant) se la pot endur segons qui si va segons on. Per exemple: si una persona va a Cala Montgó en cotxe, quan arribi al pàrking es trobarà un senyor amb un talonari de tickets que li cobrarà una certa quantitat (suposadament) a canvi de poder aparcar còmodament i tranquil·la. Tot serà que després et trobis un bony al cotxe, però això, tant és. El que sorprèn és una altra cosa. Apart d'una dutxa col·locada aquest estiu, ni l'Ajuntament de Torroella de Montgrí ni el nostre s'han preocupat d'arranjar, condicionar i adecentar la zona de Montgó, de la qual ningú té cura. Perdó, els únics que s'en cuiden són els de l'Associació d'Àmics de Montgó, que per molts anys durin...

Somniar ho pot fer tothom. El que ja no tenim tant clar és si tothom somnia igual. Perquè no tenim clar si somniem en color o blanc i negre, si la imatge surt ben definida o, al contrari, és una cosa borrosa i incerta, que no sabem ni on comença ni on acaba i moltes vegades no sabem ni què somniem. Tot i que pels més despistats, ens podem acollir a una modalitat que va estar de moda fa uns anys i que podria tornar a manifestar-se més massivament: somniar despert. Els sectors més reaccionaris del formiguer en diuen somniatruïtes o utopistes o senzillament els qualifiquen de bojos i perillosos. Perillosos, per qui? Que ningú us robi el vostre somni, no deixeu mai de somniar, és tan bonic...

I mentrestant, nosaltres anem parlant de tot menys del que havíem quedat de parlar, i és que, això passa. Et trobes amb una colla i surten temes diferents sense cap mena de relació amb el que s'hauria de parlar i es perd (?) el temps en aquestes coses. I és que allò del que s'hauria de parlar queda darrera dels problemes i les inquietuds més urgents. I encara que no ho sembli, se'n parla. I si no, fixeu-vos-hi i veureu la gent pel carrer que comenten la darrera dita d'un polític, un accident, el resultat de futbol, un programa de televisió

o de ràdio, o una notícia escrita, i és que a parlar molta gent hi està disposada, però no n'hi ha prou!

«Parlant, parlant, ara no sé què fer, per què haig d'anar a casament i no em puc pas vestir ara perquè sinó em quedarà arrugat i això no pot ser. I quin problema! I on em puc canviar?» Evidentment no pot ser arribar a un casament amb el vestit tot arrugat pel viatge. Només faltaria. És clar que el que es pot fer es canviar-se a la darrera estació de servei. Estirant una miqueta us podeu canviar a la sagristia abans que el capellà. Però si arribeu, allò que se'n diu a misses dites, dissimuladament entreu dins el confessional i també fareu el fet.

Aquestes coses fan posar nerviós al més pintat. I hi ha persones que quan es posen nerviosos, fumen. Algú va dir que fumar era «la cosa més estúpida que es pot fer amb la boca». Evidentment era un no fumador convençut. Va afegir però uns detalls capaços d'esgarriar, creiem, al més mínim fumador. «Deu cigarretes al dia durant cinc anys suposa emmagatzemar als pulmons 365 grs. de quitrà». Us heu fixat quan torneu de Girona o Barcelona i us renteu el cap, el suc negrós que desprèn? Doncs si ens rentessin els pulmons baixaria això, quitrà. Potser si els fumadors donessin el seu cos a la ciència podríem acabar d'asfaltar els carrers que encara no ho estan. Però no es pot coartar la llibertat de ningú, per tant, que fumi qui vulgui.

I que faci l'amor qui vulgui, quan vulgui, amb qui vulgui, on vulgui, per que per si no us en recordàveu aquest any en fa 25 d'un invent que va revolucionar la vida de moltes dones i de molts homes, també. Fa 25 anys que es va parir la píndola anticonceptiva femenina, que va permetre l'alliberament sexual de molta gent, ja que es tracta d'un mètode molt segur. I per allò de la igualtat dels sexes, al cap d'uns anys comença a experimentar amb l'anticonceptiva masculina, però resulta que encara no està ben acabada. Es desconeix la dosi exacta i no es controlen els efectes secundaris. Per si algun home del sexe masculí encara se sent discriminat per aquesta qüestió, facilitem una vella fórmula química que funciona relativament bé: «No-metil minina, oxi-metil, metilcongomina».

I l'endemà al matí, el que costa és aixecar-se del llit per anar a treballar sota una xafogor extenuant. Però diuen que hi ha remei per tot i si no, imiteu aquell que es posava tres despertadors, però d'una manera una mica especial: un a l'abast de la mà, per poder-lo aturar de seguida; tot seguit sona un altre que hem posat a sota els peus del llit, la qual cosa ja obliga a un moviment més important; finalment, el més potent, dins de l'armari, lluny del llit, que és el que us fa aixecar minuts després. No falla mai. I és que tot i que li tinguem una especial ràbia, segons qui, no es pot passar del rellotge. I és que ara, a l'estiu, no es té temps per fer res...

MONT-RECOVA

